

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 143/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca podniósł następujące zarzuty: 1) obrazę art. 7 k.p.k. poprzez odmowę uznania wiarygodnymi wyjaśnień oskarżonej w zakresie, w jakim wskazała, że dopuściła się wobec pokrzywdzonego przypisanego jej czynu bowiem obawiała się, że pokrzywdzony wyrządzi krzywdę dzieciom oskarżonej, z uwagi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

na to, że oskarżona wyjaśniała również, iż nie wie dlaczego miała przy sobie nóż i czemu go użyła, tymczasem wyjaśnienia oskarżonej tłumaczące przyczynę ugodzenia pokrzywdzonego nożem wbrew twierdzeniu Sądu były konsekwentne i spójne bowiem już w toku postępowania przygotowawczego oskarżona wskazała: (...) zaczęłam odpychać P., żeby nie wszedł do środka. Dołączył do mnie mój syn F. lat (...), który również odpychał P., który zaczął szarpać syna i próbował go wyciągnąć przez okno. Mnie udało się przytrzymać syna i wyrwać z rąk P.. Wówczas jakoś podczas tej szarpaniny wbiłam P. nóż”, zatem Sąd bezpodstawnie uznał, że wnioskowanie wskazujące, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu w warunkach kontratypu obrony koniecznej pozbawione jest podstawy w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym;

2) obrazę
art. 410 k.p.k.
poprzez pominięcie
w toku ustalania
stanu faktycznego,
stanowiącego
podstawę wydanego
w sprawie wyroku,,
w/w wyjaśnień
złożonych w toku
postępowania
przygotowawczego
przez oskarżoną, z
których wynika, iż
oskarżona dopuściła
się przypisanego jej
czynu w ramach
obrony swojego
syna F. przed
pokrzywdzonym,
który będąc w
stanie upojenia
alkoholowego
chwycił
małoletniego i
szarpał nim,
próbując wyciągnąć
go przez wybite
przez siebie okno;

na skutek czego
doszło do błędu
w zakresie ustalenia
stanu faktycznego,
polegającego na
braku ustalenia, że
podczas zdarzenia,
do którego doszło
(...) r. miała miejsce
szarpanina między
pokrzywdzonym a
oskarżoną i jej (...)
– letnim synem
F., w toku której
pokrzywdzony
chwycił syna przez
wybite przez siebie
okno i szarpał nim
usiłując wyciągnąć

go na zewnątrz, na skutek czego Sąd bezzasadnie uznał, iż w niniejszej sprawie nie doszło do kontratypu w postaci obrony koniecznej;

3) obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania małoletniego syna oskarżonej F. na okoliczność przebiegu zdarzenia, w toku którego doszło do ugodzenia pokrzywdzonego nożem, w celu ustalenia szczegółów przedmiotowego zdarzenia, zwłaszcza z uwagi na okoliczność, iż osoba ta, poza oskarżonym będącym wówczas w stanie głębokiego upojenia alkoholowego, była jego jedynym naocznym świadkiem, a treść złożonych przez oskarżoną już w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień wskazywała na to, że podczas w/w zdarzenia pokrzywdzony chwycił małoletniego syna oskarżonej, szarpał nim, próbując

wyciągnąć dziecko przez okno, które to okoliczności, w przypadku uznania ich za element stanu faktycznego sprawy, powinny mieć istotny wpływ na karnoprawną ocenę czynu przypisanego oskarżonej, zatem w obliczu braku innych środków dowodowych, za pomocą których w/w fakt mógłby zostać potwierdzony lub wykluczony, istniała konieczność przeprowadzenia z urzędu rzeczowego dowodu, na skutek czego doszło do uchybienia w zakresie gromadzenia materiału dowodowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, bowiem potwierdzenie przedmiotowych okoliczności w zeznaniach małoletniego powinno skutkować zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej;

4) obrazy art. 25 § 1 k.k., na skutek wyżej wskazanych naruszeń prawa procesowego, poprzez brak uznania przez Sąd,

	<p>ze oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu w warunkach obrony koniecznej w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu pokrzywdzonego na dobro chronione prawem – zdrowie małoletniego F., pomimo iż przedmiotowa okoliczność wynikała ze spójnych, konsekwentnych i zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego wyjaśnień oskarżonej, co więcej, w niniejszym postępowaniu nie przeprowadzono jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, który świadczyłby o tym, że wersja zdarzenia przedstawiona przez oskarżoną nie była zgodna z jego faktycznym przebiegiem.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty obrońcy okazały się niezasadne.</p> <p>Analiza apelacji prowadzi do</p>			

wniosku, że skarżący podniósł zarówno zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, jak i obrazy prawa materialnego, ale podstawą do ich skonstruowania uczynił te same okoliczności, które uznał za uchybienia Sądu I instancji. W tych różnych rodzajowo zarzutach podważana jest bowiem ta sama ocena wiarygodności wyjaśnień I. C. i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne. Wynika to wyraźnie z treści samych zarzutów. Otóż, zgodnie z twierdzeniem obrońcy, skutkiem obrazy prawa procesowego, polegającego na błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonej, miałyby być błędne ustalenia, że nie działała ona w ramach obrony koniecznej, a obraza prawa materialnego, tj. niezastosowanie art. 25 § 1 k.k. miało być z kolei skutkiem tych błędnych ustaleń faktycznych. Takie ujmowanie zarzutów nie jest prawidłowe. Dane, czyli jedno uchybienie, winno stanowić podstawę do podniesienia

jednego zarzutu.
Zarzut ten winien się opierać na tzw. pierwotnej przyczynie uchybienia, co wiąże się z tym, że nie można mylić przyczyny uchybienia z jego następstwem – skutkiem.

Oczywiście jedno rozstrzygnięcie (np. jeden punkt wyroku) może być dotknięty dwoma bądź większą ilością uchybień, co da podstawę do podniesienia dwóch lub większej ilości zarzutów, ale, jak już to podkreślono, to samo uchybienie powinno stanowić podstawę do podniesienia jednego zarzutu.

Poszukując pierwotnej przyczyny uchybienia należy pamiętać o tym, że zarzut obrazy prawa materialnego może być podniesiony prawidłowo tylko wtedy, gdy co do danego uchybienia nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, natomiast zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być prawidłowo podniesiony tylko wtedy, gdy co do danego uchybienia nie jest

kwestionowany
sposób
procedowania sądu
- co wiąże się
z obrazą przepisów
prawa procesowego
czy to na etapie
gromadzenia
dowodów, czy też
na etapie ich
oceny. Jeżeli błędne
ustalenia faktyczne
są wyłącznie
następstwem obrazu
prawa procesowego
na wspomnianych
dwóch etapach, a ich
dalszym skutkiem
jest nieprawidłowe
zastosowanie lub
niezastosowanie
przepisu prawa
materialnego, to
nie ma podstaw
do podnoszenia
zarzutu opartego na
podstawie art. 438
pkt 3 k.p.k., czy
też na podstawie art.
438 pkt 1 lub pkt
1a k.p.k. Zasadne
jest wówczas
podniesienie tylko
zarzutu obrazu
prawa procesowego,
a błędne ustalenia
faktyczne i obraza
prawa materialnego,
stanowiące jedynie
skutek, decydują
o wpływie tego
uchybień na treść
wyroku. Wykazanie
tego wpływu jest
wszak niezbędne,
gdy za podstawę
zarzutu skarżący
przyjmuje art. 438
pkt 2 k.p.k.
Zarzut obrazu prawa

materialnego może być podniesiony tylko wtedy, gdy co do danego uchybienia skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, a jeszcze wcześniej, nie dopatruje się pierwotnej przyczyny zaistniałego uchybienia w obrazie prawa procesowego.

Przedstawiony sposób konstruowania zarzutów (kwalifikowania uchybienia pod określoną przyczynę odwoławczą) nie został zachowany w omawianej apelacji. W konsekwencji, uznanie niezasadności danego zarzutu będzie skutkowało niejako automatycznie niezasadnością innego zarzutu, który został oparty na tym samym rzekomym uchybieniu Sądu, ale ujętym z perspektywy „następstwa” tegoż uchybienia, a nie „przyczyny”.

Odrywając się od poczynionych wyżej uwag natury ogólnej, stwierdzić trzeba, że zarówno zarzuty

podniesione w apelacji, jak i jej uzasadnienie ogniskują się na ocenie wyjaśnień I. C., a konkretnie na fragmencie jej relacji z postępowania przygotowawczego, w którym podała ona, że w pewnym momencie, gdy wraz z (...) – letnim synem starała się uniemożliwić wejście pokrzywdzonemu P. S. przez okno do domu ten „zaczął szarpać syna i próbował go wyciągnąć przez okno. Mnie udało się przytrzymać syna i wyrwać z rąk P.. Wówczas jakoś podczas tej szarpaniny wbiłam P. nóż”. Z tej wypowiedzi obrońca wyprowadza wniosek o działaniu oskarżonej w ramach obrony koniecznej. Co istotne, skarżący nie odwołuje się w zarzutach i uzasadnieniu apelacji do wyjaśnień I. C. złożonych na rozprawie, w których jeszcze bardziej starała się ona dostosować przyjętą na tym etapie linię obrony do tezy związanej z odpieraniem

bezpośredniego i
bezprawnego
zamachu na zdrowie
syna. W tej sytuacji
należy przyjąć, że
w tym zakresie
obrońca nie
kwestionuje oceny,
jakiej dokonał Sąd
Okręgowy, a
mianowicie odmowy
wiary wyjaśnieniom
oskarżonej w tej
części. Uwagę tę
poczyniono dla
wyczyszczenia
przedpola, choć
treść apelacji jasno
wskazuje na tę
okoliczność, gdyż
wyłącznie
zacytowany
fragment
wypowiedzi I. C.
legł u podstaw
argumentacji
skarżącego.

Wprawdzie Sąd
Apelacyjny podziela
ustalenia Sądu
Okręgowego, ale
istota problemu
sprowadza się do
tego, że nawet danie
wiary wyjaśnieniom
oskarżonej,
odnośnie przebiegu
zdarzenia
wynikającego z
cytowanego
fragmentu jej
wyjaśnień złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym,
na który powołuje
się obrońca, nie
daje jakichkolwiek
podstaw do

zastosowania art. 25
§ 1 k.k.

Przyjmując
powyższą
konstatację, tj.
założenie
prawdziwości
analizowanej
wypowiedzi I. C.,
nie ma potrzeby
przesłuchiwania w
charakterze świadka
małoletniego F. C..
Zgodnie z treścią
zarzutu obrazu art.
167 k.p.k. w zw. z art.
366 § 1 k.p.k. w zw.
z art. 2 § 2 k.p.k.
oraz skorelowanego
z nim wniosku o
uzupełnienie
przewodu sądowego
w postępowaniu
odwoławczym,
małoletni miałby
zostać przesłuchany
w celu wykazania,
że pokrzywdzony
chwycił go, szarpał
nim i próbował
wyciągnąć przez
okno. Jak już
zaznaczono, Sąd
Apelacyjny przyjął
założenie
prawdziwości tego
twierdzenia.

Przechodząc do
istoty analizowanej
wypowiedzi I. C.
stwierdzić należy,
że jednoznacznie
wynika z niej, iż
do zadania ciosu
nożem doszło po
tym jak oskarżona
„wyrwała z rąk” P.
S. syna F.. Małoletni

był więc bezpieczny. Nic mu już nie zagrażało. Wynika to po prostu z układu sytuacyjnego. I. C. wraz z synem znajdowała się w mieszkaniu, a pokrzywdzony za oknem na zewnątrz. Nie może być więc mowy o odpieraniu w tym momencie jakiegokolwiek zamachu na zdrowie F. C.. Mało tego, oczywistym jest, że oskarżona „wrywając z rąk” P. S. syna nie trzymała noża w ręku. Gdyby bowiem tak było to nie dałaby rady tego uczynić. Skoro pokrzywdzony usiłował wyciągnąć małego przez okno na zewnątrz, to musiał trzymać go obiema rękami. Trudni założyć, że I. C. obroniłaby syna w opisanych okolicznościach trzymając w ręku nóż. Potwierdza to zatem ustalenie Sądu Okręgowego, że w celu zadania ciosu P. S. oskarżona udała się najpierw do kuchni po nóż, czego przecież obrońca nie zakwestionował. Dopiero po powrocie uderzyła go nim w klatkę piersiową. Taki przebieg wypadków

przedstawiła ona też przybyłemu na miejsce zdarzenia policjantowi M. Ż.. To jeszcze bardziej utwierdza w przekonaniu o braku odpierania zamachu, a jednocześnie świadczy o tym, że jej zachowanie w ogóle nie było motywowane odpieraniem zamachu, lecz chęcią zemsty na pokrzywdzonym za to, iż spożywał alkohol. Nie można również tracić z pola widzenia innego fragmentu wypowiedzi I. C. z postępowania przygotowawczego, w którym podała „nie wiem po co miałam ten nóż i czemu go użyłam”. Tę część wyjaśnień oskarżonej obrońca pomija, a on przecież zaprzecza tezie o obronie koniecznej. Tenor tej wypowiedzi wskazuje, że nie odpierała ona żadnego zamachu i nie była tym motywowana. Gdyby tak było to niewątpliwie powiedziałaaby to. Zdawała sobie wszak sprawę z istotności ciężącego na niej zarzutu. Nie ulega też wątpliwości, że

składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotowawczym,
czyli w niedalekiej
odległości o
zaistniałego
zdarzenia,
relacjonowała ona
przebieg wypadków
spontanicznie, nie
mając czasu na
dokładną i chłodną
kalkulację, co
przejawiało się już
w jej wyjaśnieniach
złożonych na
rozprawie. Nadto
bardzo ważne jest to,
że P. S. zamieszkiwał
w mieszkaniu, do
którego chciał wejść
i to za pełną
akceptacją I. C..
Chciał zabrać
jedynie kurtkę i
pójść na nocleg
do swoich rodziców,
co miało miejsce
już wielokrotnie
w przeszłości. Nie
sposób twierdzić,
że pokrzywdzony
chcąc wejść do
mieszkania, w
którym
zamieszkiwał
dopuścił się
bezprawnego
zamachu.
Bezpodstawne są
także sugestie
oskarżonej, że
obawiała się o
zdrowie syna. Próba
wyciągnięcia go na
zewnątrz przez okno
wcale nie wskazuje
na chęć zrobienia
mu krzywdy, a

raczej wykluczenia go z pomocy udzielanej matce w uniemożliwieniu mu wejścia do mieszkania. Jeżeli P. S. chciałby zrobić krzywdę dziecku lub I. C. to podjąłby próbę zadawania im cisów, a to przecież nie miało miejsca i o niczym takim nie wspomina oskarżona. W rezultacie działania pokrzywdzonego skupiały się tylko na wejściu do mieszkania, a nie na zrobieniu komukolwiek krzywdy z czego I. C. w pełni zdawała sobie sprawę. Oskarżona po prostu nie tolerowała spożywania alkoholu i jej zachowanie było li tylko zemstą na P. S.. Koreluje to z zebranymi w sprawie dowodami, których oceny nie zakwestionowano w apelacji. Choć niespornym jest, że pokrzywdzony nadużywał alkoholu, co samo w sobie jest naganne, ale to oskarżona w opinii sąsiadów uchodziła za osobę nerwową, wybuchową, nadpobudliwą i przejawiającą znaczną agresję, tak wobec P. S., w

szczegółności, gdy był nietrzeźwy, jak i wobec innych osób (zeznania sąsiadki M. S.). Zarówno pokrzywdzony, jak i I. C. zostali skazani za znęcanie się nad dziećmi, przy czym ta ostaną również za stosowanie w ramach tego czynu przemocy wobec córki O. i syna F..

Reasumując, nawet przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej w analizowanym fragmencie nie podważa trafności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Tak więc niezasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacji obrońcy.

Na marginesie tylko wypada zaznaczyć, że nie jest prawdą, że pokrzywdzony w dniu zdarzenia wybił szybę w oknie. Szyba ta była wybita już dużo wcześniej. Wypchnął on jedynie włożoną w ramy okna płytę pleksiglasową.

Wymierzając karę i stosując jej nadzwyczajne złagodzenie, Sąd Okręgowy miał na względzie wszystkie istotne w tej

materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonej, jak i na jej niekorzyść.

Okoliczności te zostały wskazane i bardzo wnikliwie omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z tam zawartymi wywodami i w całej rozciągłości do nich się odwołuję.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzona I. C. kara jest odpowiednia do stopnia jej zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa, jak i też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niej. Czyni również zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzi także zastrzeżeń wyznaczony okres próby, a związany z warunkowym

<p>zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Okres ten, wzmocniony dozorem kuratora i obowiązkiem informowania go o przebiegu środka probacyjnego, zapewnia sprawowanie odpowiedniej kontroli nad zachowaniem I. C. i winien skłonić ją do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.</p> <p>Zasadnie też Sąd Okręgowy orzekł przepadek na podstawie art. 44 § 2 k.k.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuconego jej przestępstwa, przy zastosowaniu instytucji z art. 25 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek okazał się niezasadny, ponieważ nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty podniesione w apelacji i brak było jakichkolwiek podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok, co przedstawiono już wcześniej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku zostały przedstawione przy okazji omówienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i zbędnym powielaniem byłoby ich powtarzanie w tym miejscu.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 2 Punkt 3	<p>Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. D. kwotę 738 złotych, w tym VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).</p> <p>Z uwagi na sytuację majątkową</p>	

	oskarżonej, Sąd Apelacyjny zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
P. G. H. K. I. P.	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej I. C..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonej za przestępstwo przypisane jej zaskarżonym wyrokiem.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana